

Můj život s prim. MUDr. Petrem Svačinou

Spokojenost či nespokojenost se životem závisí na několika základních pilířích. Zdraví je jistě velmi důležitý pilíř, ale musíme si přiznat, že naší vůli je ovlivněno pouze částečně. Podmínkou spokojenosti se životem je jistě určitá míra hmotného zajištění. Ale velká část naší životní pohody se odvíjí od spokojenosti či nespokojenosti s našimi sociálními vazbami, se vztahy, které máme s druhými lidmi. Náplní televizních seriálů jsou problémy uvnitř partnerských vztahů.

Ale když se podíváme na denní rozvrh pracujícího člověka, tak obvykle čas od 8 nejméně do 18 hod věnuje práci. V průběhu týdne trávíme mnohem více času se svými pracovními kolegy, a tedy i se svým šéfem než se svým partnerem.

A tak si dovoluji tvrdit, že pro spokojenost jsou stejně důležité dobré vztahy se šéfem a s kolegy jako vztahy s životním partnerem. A z toho lze odvodit, že pro spokojenost člověka je důležitá jak dobrá volba životního partnera, tak dobrá volba šéfa. Dobrý šéf umí v práci navodit takovou atmosféru, že lidé chodí rádi do práce, práce pro ně není stresem, ale určitou formou zábavy.

Toto jsem si uvědomil, když jsem přemýšlel, co dominuje v mých vzpomínkách na primáře MUDr. Petra Svačinu – byla to pohoda a přátelská atmosféra, kterou pan primář Petr Svačina vytvářel na interním oddělení nemocnice Koliště. Můj život byl ovlivňován Petrem Svačinou po dlouhých a krásných 6 let, od roku 1984 do roku 1990. Byl jsem jeho sekundárním lékařem a on mým šéfem.

Na interní oddělení nemocnice Koliště jsem se dostal v době, kdy jsem usilovně hledal azyl. Před tím jsem pracoval na Masarykově onkologickém ústavu. Tam jsem ale neměl štěstí na hodného šéfa. Poté, co jsem sice se schválením ředitele ústavu, pana pro-

fesora Švejdy, ale proti vůli mého pří-
mého nadřízeného, získal povolení
dělat atestaci II. stupně z interny, tak
jsem začal hledat jiné, klidnější pra-
coviště, protože můj přímý nadřízený
mi svou nespokojenost se mnou dával
denně výrazně najevo.

V roce 1984 jsem nastoupil na Interní
oddělení nemocnice na Kolišti, které
právě po panu docentu Dušanu Mrko-
sovi přebíral pan primář Petr Svačina.
Tyto roky patří v mých vzpomínkách
mezi nejhezčí období mého života.

Do té doby jsem pracoval na speci-
lizovaném hematologickém pracovišti.
A i když jsem měl v té době již atestaci
I. stupně z vnitřního lékařství, po pří-
chodu na interní oddělení nemocnice
Koliště jsem si uvědomil, že jsem dopo-
sud měl velmi úzce zaměřenou klinic-
kou praxi a že si své zkušenosti a zna-
losti vnitřního lékařství v celé šíři musím
doplnit. To je asi obecná nevýhoda,
když lékař po promoci začne pracovat
ihned na specializovaném pracovišti.
Z hlediska získání praktických zkuše-
ností z celé interny byla pro mě velkým
přínosem práce na interním oddělení
Koliště pod vedením primáře Petra
Svačiny.

Interní oddělení nemocnice Koliště
mě překvapilo velmi příjemně svou at-
mosférou a také způsobem práce. Pan
primář Petr Svačina byl šéf, který uměl
velmi dobře organizovat práci. Někteří
šéfové řídí jenom pomocí biče, jiní šé-
fové používají kombinované metody ří-
zení, obsahující jak bič, tak i cukr.

Primář MUDr. Petr Svačina však
řídil své lidi tak, že nikdy nepoužíval
biče. Primář Petr Svačina měl charisma
a jeho podřízení jej měli rádi, a tak se
sami snažili dělat věci tak, aby byl jejich
primář spokojen a měli radost z toho,
když se jim to dařilo. Prostě dělali jsme
svou práci tak, aby náš šéf z toho měl
radost a my jsme měli radost z toho, že
šéf je spokojený.

Ano, zní to divně, dnes téměř ne-
možně, ale v těch letech to tak bylo.
Fakt je, že v těch letech byl primář i jeho
zástupce na svém místě vždy trvale až
do důchodu a my, sekundární lékaři
v Městském ústavu národního zdraví,
jsme nevytvářeli žádné konkurenční
prostředí, protože karty byly rozdány
a nebylo o co soutěžit. Ti ambicióznější
se stranickou průkazkou pracovali v té
době na klinikách. A tak místo dnes
obvyklých pracovních šarvátek jsme
prostě žili a radovali se ze života.

To, co na primáři MUDr. Petru Sva-
činovi bylo jistě i v té době neobvyklé,
byla jeho vysoká úroveň řízení. Byl asi
jedním z mála osvětlených primářů,
který, ač ve vedoucím postavení, nikdy
netvrdil, že ví vše nejlépe. Primář Petr
Svačina se obklopil týmem specializo-
vaných odborníků na to či ono.

Velmi poučné byly velké vizity, kte-
rých se vždy účastnili jednotliví kon-
ziliáři, a tedy na místě při vizitě se vše
probralo, prodiskutovalo a nasměro-
valo. Velkou vizitu pravidelně prová-
zel diabetolog, paní doktorka Kocour-
ková, kardiolog, pan doktor Várnay,
endokrinolog, paní doktorka Kasí-
ková, střídali se jednotliví gastroente-
rologové, hematolog a další konziliáři.
Velké vizity tak, jak je organizoval pri-
mář Petr Svačina, byly obvykle vždy
spojené s diskuzí s jednotlivými od-
borníky, což přinášelo poučení pro
všechny. Po obejití všech nemocných
pak následovalo společné vypití kávy
a při kávě diskuze o věcech odbor-
ných i neodborných. Byl to takový dů-
ležitý rituál, něco jako vykouření dýmky
míru mezi indiánskými náčelníky. Dů-
ležité je, že vše se odehrávalo v atmo-
sféře prošípané vtipem, kterým pan
primář Svačina hýřil, a s pochopením
pro vše lidské.

Musím říci, že díky této přátelské at-
mosféře jsem chodil do práce na in-
terní oddělení nemocnice Koliště rád

a dodnes velmi rád vzpomínám na krásné, pohodové, veselé a příjemné chvíle na tomto oddělení, vedeném osvědčeným primářem MUDr. Petrem Svačinou.

Chtěl bych mu tímto poděkovat za krásných 6 let svého života, které byly tak krásné mimo jiné i proto, že člověk spokojený v práci, s pozitivními vztahy s kolegy i se šéfem, dokáže šířit svou spokojenost i mimo práci. Jedině spokojený

člověk je schopen prožívat všechny krásy života. Naopak, pokud jsou lékaři svým šéfem stresováni, podávají horší výkon v práci, protože dlouhodobý stres oslabuje. Rozladění z práce se může přenést i na další mimopracovní vztahy a vést k jejich narušení.

A tak závěrem budiž pochválena moudrost, s jakou pan primář Svačina kraloval svému internímu oddělení nemocnice Koliště. Přál bych si, aby vše

dobré, co pan primář Svačina vykonal pro své podřízené, se mu v životě vrátilo. A přál bych dnešním lékařům, aby své šéfy viděli tak, jako já vidím pana primáře Petra Svačinu.

prof. MUDr. Zdeněk Adam, CSc.

www.fnbrno.cz

e-mail: z.adam@fnbrno.cz

Doručeno do redakce: 25. 4. 2010